

Vũ Lâm Linh

E&B: Hoài Băng

Vũ Lâm Linh

Bốn Mặt Diên Đảo

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Huyền Huyền, Đàm Mỹ, Cổ Đại

=====

Thể loại: Cổ đại, ngắn, huyền huyền, phạm nhân công x yêu tinh
dụ thụ, cao H, ấm áp nhẹ nhàng, tiểu ngược

Độ dài: 9 chương

Edit - Beta: Hoại Băng

Hắn là kẻ thích những chuyện hoa hoa lệ lệ, xem nam nữ si tình
phân phân hợp hợp, nửa phiến thư tàn, luôn tìm kiếm...

Cơn mưa cuối xuân, tiết hàn thực đến, lá táo đâm trời, những đàn
chim rập rù hạ xuống...

Vạt áo ướt đầm, nhặt một chiếc dù rách, hoảng hốt bước chân, loạn
bước vào nhà nhỏ của người kia...

Vốn dĩ là "Duyên", cũng lại là "Viên"

Ngày ấy, hắn từng nâng một ly rượu mà khóc trước mộ người ấy...

Mà giờ hết thủy đều tái hiện lần nữa.

Mục lục

- [Chương 1: Ngày thứ nhất: Ngày phùng vĩ](#)
- [Chương 2: Ngày thứ hai: Đêm giao hoan](#)
- [Chương 3: Ngày thứ ba: Thức tỉnh](#)
- [Chương 4: Ngày thứ tư: Đêm triền miên](#)
- [Chương 5: Ngày thứ năm: Ngày lộng mặt](#)
- [Chương 6: Ngày thứ sáu: Đêm tình điên](#)
- [Chương 7: Ngày thứ bảy: Ngày Tiêu vãn](#)
- [Chương 8: Ngày thứ tám: Đêm luân hồi](#)
- [Chương 9: Ngày thứ chín: Ngày tái ngộ](#)

Chương 1: Ngày thứ nhất: Ngày phùng vũ

Ngày Phùng Vũ

(Ngày Gặp Mưa)

Hàn ý trên lưng như muốn căn xé, xuyên qua y phục, từ từ len vào thân thể đậm bạc của nam tử.

Hắn chậm rãi mở mi mắt, trong nháy mắt hoảng hốt, nhưng giây tiếp theo liền tỉnh ngộ. Hắn thể nhưng lại ở trước một phiên mồ hoang. Không biết tốt cùng là thế nào, vì sao lại đến đây, hắn một chút cũng không muốn đứng dậy. Đơn giản từ bỏ, cũng lười tự hỏi. Sau đó, hắn cầm bình rượu nâu trong tay, rãi trên mặt đất, đưa tay ra sửa sang y phục rộng mở trước ngực.

Mới vừa rồi dựa vào tảng đá tràn ngập rêu xanh, những lớp rêu che phủ tất cả, che đậy đi một khối mộ bia.

Long Nhuận ngồi xổm xuống nhìn, đột nhiên phát hiện đây là một khối bia không chữ, phía sau cũng không có mộ phần. Nơi này hằng trăm ngàn ngôi mộ, nhưng mộ không có bia, bia không có mộ, sao chỉ có một toà này?

Lúc này mây xanh trở nên xám xịt, tiếng sấm ầm ầm, mưa ầm ầm hiện trên không.

Hắn lại bình tĩnh, không nghe thấy gì, ma xui quỷ khiến vươn tay sờ bia mộ kia, xúc cảm lạnh lẽo tận xương, liên miên khó hiểu.

Bắt đầu có giọt mưa rơi trên mặt hăn, theo hai má trượt xuống cằm. Kỳ quái là, ngay cả khi mưa càng rơi càng lớn, hăn vẫn bất động, chỉ luôn luôn đứng ở trước phiến bia mộ kia mà bồi hồi.

Đột nhiên, hăn dừng tay lại, từ vạt áo mỏng ướm lấy ra một tờ giấy tuyên bạc, mặt trên là những dòng chữ nhỏ tinh tế không biết là do ai viết.

“Mưa bụi mờ lung, đào liễu ngả nghiêng, gỗ già khô mục

Vạn mộ phần cô độc lạnh lẽo

Ai cùng đối ẩm, một bầu rượu nhạt

Lá xanh say nghiêng trên mộ, nước mắt ướm đầm tay áo

Phần hận khó phai, kiếp này như thế, sầu ngăn tình dài khó khăn tự cứu.” (1)

Long Nhuận nhẹ giọng bồi hồi đọc lên, lại trức trặc chau mày ở những dòng chữ cuối cùng.

Mở tuyên giấy bị giọt mưa làm ướm nhẹ ra, chậm rãi trở nên trong suốt, nhưng mà Long Nhuận vẫn ngốc lảng như cũ. Cánh môi đầy đặn không thể thoải mái ứng động, thì thầm lặp lại: “Khó khăn tự cứu...Khó khăn tự cứu...”

Một đạo tia chớp xẹt qua giữa sắc mây, tiếng sấm ủa tới, nam tử cả kinh bừng tỉnh đại ngộ...

Giấy tuyên bạc sớm trở nên tối đen như mực, từ tay hăn rơi xuống theo mưa, thành linh chìm xuống vùng bùn nhão ướm.

Tiếng đạp đất vang lên, nước bùn bị người giẫm phải, bắn lên phía trên vạt áo.

Tiếng mưa dần nặng hạt, chung quanh một hoang không có bóng người. Mưa bụi mờ mịt, chỉ có thân ảnh áo xanh hoảng hốt chạy vào rừng sâu thẳm.

Chú thích:

(1) Vốn là:

“Mông lung mưa bụi, hạnh hoa tà liễu, mộc lão khô mục

Cô phần vụn toà trong trẻo nhưng lạnh lùng

Ai cùng ẩm, nhất hồ rượu nhạt

Túy ý thanh bi, nước mắt mãi khâm mạn ống tay áo.

Hận nan đoạn, như thế kiếp này, sầu đoạn tình tràng nan tự cứu.”

Chương 2: Ngày thứ hai: Đêm giao hoan

Long Nhuận chạy vào tận sâu rừng trúc không mục đích, cơn mưa hoàn toàn không có xu hướng nhỏ hạt, ngược lại càng không kiêng nể gì mà nặng rơi.

Hắn nhặt được một chiếc ô mỏng ở ven đường, nhưng mặt trên của ô đã mục nát hết cả, không thể vì hắn mà che đi bao nhiêu mưa gió.

Lúc này vẫn là tháng cuối xuân ấm áp, mưa làm ướt vạt áo dài, lạnh đến thấu xương, khiến cho cả người hắn run rẩy. Mà rừng trúc sâu thẳm, mưa bụi thật mạnh, mưa rơi trên lá trúc nghe sần sật, gió thổi cành trúc xạc xào, phiến mỡ không rõ lai lịch sau lưng cũng dần biến mất.

Thời tiết hàn thực, mưa gió hoang dã, sâu trong rừng trúc mang theo quỷ khí dày đặc khó hiểu.

Long Nhuận gắt gao cầm ô, nhanh chóng bước qua rừng trúc hỗn độn.

Nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện có một gian nhà tranh, ẩn tại vùng thấp tối.

Mưa lớn khiến hắn không thể chần chờ, đành phải chạy nhanh tới, muốn mượn nóc nhà tranh kia để tránh màn mưa to xối xả.

Đến trước căn nhà tranh kia, Long Nhuận mới thu hồi ô trong tay, thở hắt ra đánh giá căn nhà tranh cửa gỗ đó.

Hắn lấy lại bình tĩnh, mới lấy tay gõ lên cánh cửa gỗ, hô “Xin hỏi có người không?” Nhưng xung quanh chỉ có tiếng mưa rơi cùng tiếng gió, lại không có một âm thanh người.

Hắn có chút nôn nóng, lại gõ cửa. Lúc muốn hét lên, cánh cửa gỗ bỗng chốc bị kéo mở ra.

Một nam tử mặt áo tơ trắng đứng trước mặt. Người này mặt mày như họa lại không nữ tính, nhìn thấy người ngoài cửa chỉ nhẹ nâng mày, đôi mắt phượng hơi hạ xuống, không biết vì sao đôi môi mím lại.

Người ngoài cửa vội hỏi: “Tại hạ là Long Nhuận, mạo muội quấy nhiễu công tử là có nỗi khổ.”

Nam nhân bên trong chấp tay thờ dài nói: “Long công tử nhất định là bị màn mưa xối xả này gây khó khăn, xin mời tiến vào tạm lánh một lát.” Dứt lời liền tránh người ra, để cho hắn tiến vào.

“Đa tạ công tử.” Long Nhuận thoáng hạ thấp người, vội vàng đi vào trong cửa.

Nam tử áo trắng đóng cửa gỗ, trở lại phát hiện cả thân người kia ướt sũng, lại vẫn đứng phía sau mình, liền khó hiểu hỏi: “Long công tử sao không đi vào nhà trước?”

Long Nhuận mỉm cười với y, nói. “Nước mưa trên vai công tử nước mưa mặc dù hiện không rõ, nhưng cũng không thấy công tử mang ô, chắc là nghe được tại hạ gõ cửa liền vội vàng lao tới? Ta sao có thể để cho người gặp mưa? Nếu không chê ô rách, liền cùng vào nhà đi.”

Bạch y nam tử đầu tiên sững sốt, sau đó cúi đầu nhìn trên vai mình, chợt cười nói: “Làm phiền công tử.”

Long Nhuận mở ô ra, để nam tử bước vào ô rồi đi về phía trước.

Đi tới trước cửa, Long Nhuận hơi bất cẩn bị vấp bậc cấp.

“Cẩn thận!” Bạch y nam tử cuống quýt thân thủ, ôm Long Nhuận sắp ngã trên mặt đất vào lòng mình.

Hàn ý cùng ẩm ướt ngay lập tức truyền vào trong cơ thể, khiến cho y rung mình một cái.

Long Nhuận bị y ôm vào trong ngực, đứng thẳng lại mới nói: “Là chân tay ta vụng về, đa tạ công tử.”

“Long công tử khách khí, chính là lần sau đừng sơ suất.” Nói xong mới chậm rãi buông tay ra.

Long Nhuận đưa tay đặt chiếc ô đứng vững ở góc tường, lại xoay người cười nói, “Còn chưa hỏi danh hào công tử.”

Bạch y nam tử cả kinh trong lòng, mới vừa rồi chỉ lo nhìn bóng lưng Long công tử, thế nhưng lại nhìn đến thất thần, bị hấn nhất thời kêu mới hồi tỉnh lại, tránh không khỏi đỏ mặt tai hồng, lùi bước trả lời: “Tại hạ ẩn dật lâu ngày, sớm buông tha danh hào trần thế, Long công tử cứ gọi ta là Trường Canh.”

“Trường Canh?” Long Nhuận thử gọi một tiếng, tiếng gọi kia bỗng làm lòng nam nhân kia khẽ run rẩy.

“Long công tử...” Trường Canh lại đánh giá quần áo ướt đẫm trên người hấn, “Tại hạ có ít y phục đã lâu không dùng, nếu như công tử không chê cũ, không bằng đổi quần áo sạch sẽ đi? Ướt như thế dễ bị bệnh.”

Long Nhuận vươn tay vuốt mái tóc đen ướt của mình, khoé mắt lướt qua y vài lần, mới cong khoé môi nói: “Được, thật sự làm phiền Trường Canh huynh.”

Trường Canh xoay người thay hăn kiểm quần áo, lúc quay trở lại, Long Nhuận đã bắt đầu cởi áo tháo thắt lưng. Giật mình, y liền xoay người sang chỗ khác kêu lên: “Long, Long công tử đây là...”

“Mời vừa rồi không phải Trường Canh huynh bảo ta thay quần áo sao? Có gì sai?”

Lời nói vang lên bên tai. Thì ra Long Nhuận thoát áo mình xong đã tiến đến phía sau, lại đưa hai tay ôm từ phía sau, kéo mình vào trong ngực.

“Ngoài phòng mưa gió lạnh lẽo, ta mới bị cảm lạnh, quần áo mỏng manh này, sợ cũng không ấm áp được.”

Ngon tay trắng nõn, thon thả linh hoạt cởi bỏ dây lưng bên hông Trường Canh, ghé vào lỗ tai y mê hoặc nói: “Nói vậy Trường Canh huynh cũng không muốn ta bị cảm lạnh?”

Dây lưng bị mở ra, phiêu nhiên rơi trên mặt đất.

Những ngón tay kia lại tiến vào vạt áo Trường Canh, một tắc một tắc sờ soạng xuống dưới.

Ngón tay thanh mảnh lạnh lẽo lướt qua ngực, xẹt qua rốn, xẹt qua lớp mao, sau đó chậm rãi sờ hạ thân vẫn chưa tỉnh thức.

Áo quần sạch Trường Canh cầm trong tay đột nhiên rơi trên mặt đất, nam tử khoả thân đang làm chuyện xấu ở phía sau đột nhiên kinh hô một tiếng, tiếp theo đã bị ném lên giường ngủ.

Trường Canh bị cởi mất áo dài, thở dồn dập, tới gần từng bước.

Long Nhuận cong khoé môi, ngồi thẳng dựa vào tường, không chút hoang mang mà dạn hai chân ở trước mặt y, một tay chậm rãi tìm kiếm hạ thân mình, ngón tay xoa nắn khiến hạ thân từ từ đứng lên. Hăn bưng bưng phần chắn triệt động ngọc hành của mình, lười

biếng khép hờ mắt, trong miệng liếm lộng hai ngón tay tiến tiến xuất xuất, phát ra một hai âm thanh thoải mái hừ kêu.

Trường Canh đứng ở bên giường rồi cuộc không thể thờ ơ. Chờ y có lại ý thức, phát hiện chính mình đã ở trên người Long Nhuận. Bộ dạng hẩn tinh tể, lại không quá gầy, bưng bưng hưng phấn nắm giữ tính khi phía trước, ân cần triệt động.

Trường Canh nuốt xuống một hơi nướng bọt, khàn giọng hỏi: “Người đến tột cùng là thần thánh phương nào?”

“Trường Canh huynh nói vậy là sao? Tại hạ bất quá chỉ là một người qua đường tránh mưa. Chỉ là mưa này mãi không nhỏ, đêm còn rất dài, không muốn một mình một người trong lòng hư không, cô độc trong đêm lạnh mà thôi.”

Long Nhuận vừa dứt lời, chỉ thấy một vệt ánh sáng hiện lên ngoài cửa sổ.

Tiếng sấm ầm vang, mà Trường Canh dĩ nhiên xem tiếng sét kia là bình thường, một hơi cắn cắn cắn cổ trần trụi.

Long Nhuận thở nhẹ một tiếng, chợt cười khế, nam tử kia ở trên người mình cắn cắn, mà hẩn không muốn giải thích nhiều, cũng lưu luyến bồi hồi trên thân người nọ.

Trường Canh đè lại thân thể trần trụi mê người, không ngờ lại bị miệng lưỡi người nọ bắt lấy. Hai người quấn chặt lấy nhau, chỉ có âm thanh thở dốc liên tục. Người phía trên tâm ý viên mã, bàn tay to tìm kiếm ở phía sau hạ thân người kia, không cần nhiều công phu liền tìm được bông hoa cúc vẫn nhắm chặt, liên tục vuốt ve từ trên xuống dưới, nóng lòng muốn thử.

Long Nhuận thở dốc một tiếng, thầm oán nói: “Còn chần chừ, hảo ca ca, người có muốn vào?”

Tức khắc nói xong, bị một ngón tay tiến vào, hấn lập tức lắc lắc thân mình nghênh đón ngón tay trúc trắc kia.

Người phía trên nhanh chóng ép tới, cuồng nhiệt hôn môi không để cho hấn tràn ra một tiếng rên rỉ. Long Nhuận khó khăn nhẫn nại, tay chân bám lên người Trường Canh, dùng sức xoay người, đặt người kia dưới thân, lại vuốt ve đại điều nói, “Hảo ca ca. tối nay không muốn vào?”

Trường Canh bị hấn đặt dưới thân, chỉ không thở được nói: “Để xem người có ăn được hay không.”

Long Nhuận khẽ cười một tiếng, giúp đỡ tính khí cứng rắn như đá kia, lắc mông để nó tiến vào cúc huyết.

Chưa vào được hết, hấn thở phì phò nói: “Như vậy, là ăn đi?”

“Chưa được.” Trường Canh hít sâu một hơi, liền giúp người đang khoá ngồi trên hông mình, toàn bộ hạ thân bưng bưng phẫn chấn liền đi sâu vào bên trong cúc huyết.

Người phía trên uyển chuyển kêu một tiếng, nhưng lại nóng vội di chuyển thắt lưng, khiến cho hậu huyết vừa nuốt vừa phun. Trường Canh chỉ cảm thấy vật cứng tiến vào trong thân thể người nọ được chiếu cố thoải đáng, trong đó lạnh lẽ, thập phần thoải mái.

Người nọ cao thấp lên xuống, nhà tranh ngày thường yên tĩnh, chỉ một thoáng liền tràn ngập *** ngữ mê muội.

Long Nhuận dừng lại nghỉ một chút, một bên lại ép mông bảo Trường Canh đỉnh lộng.

Chỉ nghe Trường Canh thô suyền nói: “Mới như vậy đã chịu không nổi? Mặc dù cái miệng bên trên của người ồn ào như vậy, cái miệng nhỏ nhắn phía dưới của Long công tử lại không biết nói gì mà.” Nóng xong, lại cảm thấy va chạm ở tư thế này không thoải mái lắm, chỉ

cần một cái xoay người, đã đặt người nọ dưới thân.

Long Nhuận bị hấn đè nặng, mềm nhũn hừ nói: “Người nhẹ một chút, bên trong ta rất đau đó!”

Người phía trên vùi đầu làm, một cây ngọc hành ở cúc huyết ướn át ra ra vào vào, rất vui sướng. Long Nhuận bị y thao mà rên hừ hừ a a, một lát liền cảm thấy xấu hổ quá, vươn tay ôm lấy y đánh một cái, vừa ngưng một chút lại tiếp tục rên rĩ...

Trường Canh vốn ở ẩn lâu ngày, sớm quên mất trần thế dục vọng, cũng không biết vì sao bị một nam tử không rõ lai lịch câu dẫn đến thần hồn điên đảo, nhưng lại được một đêm hoang đường kiều diễm, chỉ nhận thấy cảm giác ngây ngất mất hồn từ tiểu huyết sâu thẳm kia truyền tới tứ chi đầu óc, cũng không muốn phải dừng lại.

Nam tử dưới thân quấn chân quanh eo mình, cọ cọ một khối tính khí khác lên bụng y, miệng mấp máy kêu “Hào ca ca thao mau một chút!” Ngôn ngữ dục tình trong miệng cũng hô ra. Trường Canh ở phía trên, liền ở trước huyết khẩu, làm bừa đẩy đưa tính khí cứng rắn, cực lực ra vào, mà cúc huyết kia lại giống như cái miệng oa oa phun nước miếng, đại điệu trong đó dễ dàng đưa đẩy.

Long Nhuận thấy thú vị, liền tiếp tục lắc lắc thân mình đón ý nói đùa. Giây lát, lại cảm thấy không đủ, vươn tay vuốt vuốt ngọc hành cứng rắn, ôn nhu mê hoặc nói: “Trường Canh huynh, người sờ sờ nó thử, xem nó trơn mắt trơn lên, rất đáng thương.”

Trường Canh không một khắc ngừng trầu động, điềm nhiên trả lời: “Nhìn người là tiểu *** đáng, thật đáng thương đáng thương.” Dứt lời liền đưa tay nhu lỏng ngọc hành thẳng đứng kia, y vừa sờ một cái, người nọ dưới thân lại phát ra âm thanh *** đáng:

“Hào ca ca của ta, đại điệu thật dài, người là hàng chợ gì chứ? Đỉnh đắc bên trong thật lạnh lẽo.”

“Đây là hàng tự nhiên.” Trường Canh dùng lực đỉnh đầu, toàn căn nhập vào, không ngờ người phía dưới lớn tiếng kêu, ngọc hành trong tay bắn ra, khiến tay y ẩm ướt một mảnh.

Trường Canh bị hấn bao bọc như vậy sao còn phải nhịn? Đưa đẩy vào trong mấy chục hồi, liền ôm cổ hấn, bắn dương tinh vào trong.

Gian nhà tạm nghỉ mưa rào, cũng không nghe thấy mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ, chỉ nghe uyên ương trên giường thở dốc...

Trường Canh đặt Long Nhuận trên người, nhắm mắt dưỡng thần, hung vật bán nhuuyến vẫn chôn ở trong cúc huyết. Long Nhuận bị y ôm chặt, thỉnh thoảng hừ một hai tiếng hài lòng, mà Trường Canh đưa tay sờ hấn, lại phát hiện da người này bóng loáng, nhưng sau một hồi kích tình vẫn lạnh lẽo như trước.

Trong lòng nghĩ đến tất cả, ước chừng đánh giá người trong lòng mình rốt cuộc là ai?

Chương 3: Ngày thứ ba: Thức tỉnh

Bên ngoài mưa bụi kéo dài, ngựa bị cột dưới tàng cây, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng phì phò trong mũi.

“Vị này, ngày trời mưa, ngày lưu khách, khách lưu không? Lưu!”

Nghe tiếng quay đầu, chỉ thấy một nam tử toàn thân áo trắng ngà ngồi trên phiến đá, gõ gõ tay thở dài.

Trường Canh không thấy rõ bộ mặt người nọ, nhưng vẫn nói: “Trời mưa, trời lưu khách, lưu trời, không lưu khách.”

Người nọ nghe vậy liền ngưng động tác, quay đầu. “Xin hỏi vị huynh này, là người đi bán hàng?”

Trường Canh hơi khom người, thở dài nói: “Đúng vậy. Gặp ngày trời không tốt, đường về gặp mưa.”

Người nọ phe phẩy quạt, mặt thở dài, “Tiểu đệ ta cũng không may mắn. Nghĩ tháng cuối xuân thời tiết tốt, đúng dịp chơi xuân đạp thanh, thế nào lại gặp một trận mưa như vậy mà?”

Trường Canh chưa kịp đáp lại, chỉ nghe người nọ lẩm bẩm một câu: “Xem ra, không may mắn cũng không phải chỉ có ta và người.” Y nghe vậy, lại giương mắt nhìn xa xa.

Chỉ thấy từ trong朦胧 lung, một người chạy nhanh về phía mái đình.

“Tiểu huynh đệ, mau mau tiến vào tránh mưa đi!” Trường Canh thế nhưng không quản được âm thanh của mình, hô một tiếng với người bên ngoài.

Thân ảnh ướt đẫm kia nghe một tiếng liền cứng đờ, nhưng nhanh chóng đi xuyên qua mưa bụi, đến trước mặt mái đình, nhưng vẫn không tiến vào.

Trường Canh thúc giục. “Mau vào đi.”

Người nọ bước từng bước về phía trước, rốt cuộc ngăn cách một làn mưa, đứng ở trước mặt Trường Canh. Như vậy, y lại càng có thể nhìn thấy khuôn mặt người này, còn rõ ràng hơn so với vị nam tử con nhà giàu ngồi bên cạnh này.

Trong lòng Trường Canh cả kinh.

Mộng dài, tỉnh lại người đã đầy mồ hôi lạnh...

Qua chiếc cửa gỗ, y nhìn cơn mưa vẫn tí tách tí tách rơi bên ngoài, mưa dù nhỏ như vậy, nhưng vẫn không thấy tạnh.

“Trường Canh huynh tỉnh rồi?”

Trường Canh nghe vậy, hô hấp cứng lại. Y cơ hồ quên đi qua mình đã có một đêm hoang đường với một nam tử không quen biết, mây mưa điên loạn trong ngôi nhà tranh thoát đời tịnh thế. Thấy y không trả lời, nam tử kia liền ghé sát lại, bàn tay ve vuốt bờ ngực trần của y.

Long Nhuận có thể cảm nhận được y không tự nhiên, nhưng vẫn nằm úp sấp lên vai y một lúc, rồi lưu luyến nói: “Đêm qua người khiến cả người ta trở nên dấn dấp, bây giờ lại rất thoải mái.”

“Ta nấu nước cho người.” Trường Canh nói xong định xuống giường, Long Nhuận vươn tay đè y lại nói: “Không cần, hang nước bên ngoài

là được rồi.”

Trương Canh điềm nhiên nhìn hần.

Long Nhuận mỉm cười nói. “Nói như vậy Trường Canh huynh cũng biết ta không phải phàm nhân?”

Trường Canh nghe vậy, hạ mi mắt.

Long Nhuận vươn tay, lòng bàn tay đặt lên mu bàn tay lạnh lẽo của người nọ, “Ta không có hại lòng người.” Sau đó người kia không hề phản ứng, liền dời tay, một mình xuống giường.

Long Nhuận khoả thân đi ra nhà tranh, qua ô cửa gỗ chưa được dán giấy, dáng người xinh đẹp ngồi trên ghế dài lại vô cùng chân thật. Nhớ đến việc được ôm thân thể nóng bỏng đó cả một đêm, tựa hồ lại có một đạo tà khí dâng lên, tán loạn trong cơ thể.

Long Nhuận liếc nhìn bầu trời nhạt màu xám u, lại đến hang nước múc một bầu nước, có định ý dội lên người mình.

“Rào,” tiếng nước vang lên, hần buông gáo nước xuống, nâng một chân lên một bên hang nước, một tay vòng ra phía sau, ngón trở xâm nhập vào cúc huyết đã bị sử dụng quá độ kia, vừa thông thả kéo ra đẩy vào.

Việc này còn chưa làm được một nửa, hần đã bị một người khác kéo lùi về phía sau.

“Người đến tột cùng là người như thế nào?” Trường Canh đứng thẳng người, đôi môi khẽ mở, vận sức chờ phát động, như thể lúc nào cũng có khả năng cắn lên cần cổ trần trụi của Long Nhuận.

Long Nhuận bị y giữ chặt bả vai, cũng không thể xoay người, chỉ đành giữ nguyên tư thế bị hần bắt lấy mà nói. “Chỉ là một tiểu yêu đi ngang qua mà thôi, công tử không cần nhớ, chỉ cần chờ cơn mưa

này chắm dứt, ta sẽ rời đi.”

Trường Canh trầm mặc không nói, Long Nhuận lại có thể ra y đang tức giận. Hắn cảm thấy cả kinh, không ngờ phía sau lại đột nhiên bị một vật bồng bồng phẫn chấn xâm nhập. Trường Canh buông hai vai hẫng ra, dờn xuống, bắt lấy xương hông,

“A... a...” Long Nhuận hoảng sợ, vội vàng cúi người xuống, dùng hai tay chống lên cửa hàng bên cạnh, để khỏi bị người nọ làm ngã xuống mặt đất. Bên trên vừa mới chống đỡ ổn, Trường Canh bên kia lại buông một tay, mò mẫm trên người hắn.

“Nếu người thành thực khai ra, ta sẽ tha cho người một cái mạng.” Màu da Trường Canh thiên về trắng, nhưng không trắng bệch như Long Nhuận. Lúc này xuân tình bồng bồng phẫn chấn, hai gò má ửng hồng, cũng là một loại phong tình khác.

Như thế, Long Nhuận cắn chặt môi dưới, khẽ xoay người nhìn về phía y.

Trường Canh nhíu mi, vươn tay vén mái tóc đen sau lưng hắn lên, ôm lấy cổ hắn, há mồm cắn.

Long Nhuận ăn đau, kêu “a” một tiếng, nhưng người sau lưng cũng thấy thú vị mà mút cắn trên cổ, tách tách chặc chặc, rất phiền tình.

“Người là cầu sao? Cứ gặp thịt là cắn?” Dưới thân hắn vẫn bị vật cứng rắn kia xỏ xuyên qua, người nọ dùng sức đâm vào thật sâu, lại tựa như chỉ nguyện đi vào, không chịu rút ra, nhẹ nhàng đưa đẩy.

Trường Canh không nói gì, nhắm mắt thưởng thức tư vị tinh tế của hắn. Người này da thịt trơn trượt, lại lạnh lẽo như sinh vật đã chết, còn mang theo mùi đất thảo nhiên. Rõ ràng như thế, lại khiến y yêu thích không buông tay, giống như thuốc phiện, mất hồn thực cốt. Chỉ cần hơi chạm vào, sẽ khiến người ta cam tâm tình nguyện làm nô lệ, nhất là sau khi thưởng thức hương vị như bay lên trời cao kia,

thì sẽ không muốn buông tay..

Y liếm vết thương do mình cắn ra trên thân người nọ, lại không ngừng để lại vô số dấu vết trên da thịt kia.

Va chạm phía sau càng lúc càng mãnh liệt, tiếng rên rỉ cố gắng nhẫn nhịn cũng chỉ có thể miêng vỡ mà ra. Chẳng qua sau một tiếng thở sâu ái muội, hắn lại bị người phía sau kéo mạnh qua, cắn bị thô lỗ nắm, một đôi môi khác cứ như vậy mà ép lên.

Hai người thở dốc quăn quít với nhau, chỉ bạc triển miên, khó xa khó dứt.

Đầu óc Long Nhuận dần dần hỗn loạn, như chậm rãi mất đi tri giác. Nhưng mà một chớp mắt tiếp theo, hắn giật mình một cái, khóe mắt vỡ oà giọt trước giọt sau, hai dòng lệ tràn ra.

Trường Canh ôm chắc hông của hắn, đâm một cái thật sâu vào, cũng tiết ra trong thân thể hắn. Người trong lòng thở dốc chưa ổn định được, lại lập tức bị y kéo qua.

Hàm răng trắng cắn lên đôi môi đã bị chà đạp đến đỏ mọng, chớp mũi hai người kề sát, một tình cảm khó hiểu nảy sinh, lại khiến hai người không thể nói rõ.

Chương 4: Ngày thứ tư: Đêm thiên nhiên

Mây xám nhuộm màn trời, mưa rơi xối xả bốn ngày vẫn chưa thấy ngừng.

Những ngọn măng tre mùa xuân nẩy mọc trong rừng trúc, mưa rơi rơi va nhẹ vào tre như tiếng cấn tằm, khiến người ta nhột lòng.

Ánh đèn lay động yếu ớt trong nhà tranh, chợt nghe thấy những âm thanh nhỏ vụn.

Có hai người nằm ở trên giường, một người nằm dưới khoác một chiếc áo lụa mỏng trên người. Người còn lại ở trên, cả người trần trụi, vươn tay ôm lấy vòng eo người ở dưới. Hai người không nói gì, người ở trên vuốt ve cằm và hôn người ở dưới. Người mặc áo lụa mỏng hơi hơi ngửa đầu, nhắm mắt thừa nhận.

Trong giây lát, Trường Canh dừng động tác lại, chỉ lấy nhẹ tay phủ lên hai má Long Nhuận.

“Dù sao bên ngoài vẫn mưa như trước, người có hứng thú nghe ta kể chuyện cũ không?”

Long Nhuận chậm rãi mở mắt, trên con ngươi đen thẳm phủ một tầng sương mù hơi nước, khiến Trường Canh nhìn mà ngây người.

“Được.”

Trường Canh điều chỉnh tư thế, ngồi ở trên giường, để Long Nhuận gối lên cánh tay, nằm ở trên đùi mình. Một tay kia khoác lên vai hắn,

ôm sát vào rồi nói. “Người nói người là yêu, vậy người có từng quen biết ta không?”

Long Nhuận lấy tay quần lấy lọn tóc đen trước mặt y, không ngừng chơi đùa. Nghe y hỏi liền đáp. “Ta chẳng qua chỉ là một tiểu yêu qua đường, là lần đầu tiên gặp người. Trường Canh huynh không phải kể chuyện cũ cho ta nghe sao? Sao lại hỏi ngược ta rồi?”

Trường Canh nghe vậy, ánh mắt có chút sáng lên. “Ta ẩn cư đã lâu, tựa hồ đã sớm quên những năm tháng xưa cũ, tất cả mọi chuyện trước đây đều biến mất như thể đã uống qua Canh Mạnh Bà.”

Long Nhuận vẫn chơi đùa mái tóc dài của y, mi mắt mang theo ý cười.

“Ta chỉ nhớ rõ chính mình từng là một thương nhân, gia nghiệp lớn mạnh. Có lần ra ngoài buôn bán, trên đường về gặp mưa to giàn giữa bèn trú mưa trong một mái đình. Bởi vậy, ta đã gặp gỡ tình yêu chân thành của cả đời ta.” Long Nhuận nghe vậy, cả người cứng đờ, ngay cả ngón tay đang dây dưa sợi tóc của hắn cũng ngừng động đậy.

Ôm người trong lòng rồi tiếp tục nói. “Đôi ta nhất kiến như cố, nhị kiến khuyh tâm. (lần đầu gặp như đã quen, lần thứ hai như đã xiêu lòng) Hắn cũng lẻ loi một mình, không nơi dựa vào trong thiên địa, nên ta để hắn sống cùng với ta. Đôi ta ăn chung ngủ chung, ta biết làm thơ ca hát, hắn cũng học được phương pháp, lúc rảnh rồi ta sẽ cùng hắn cầm sắt hoà vang. (cầm sắt: tên hai loại nhạc khí là cây đàn cầm, đàn dài 3 thước, 6 tấc, căng 7 dây; và cây đàn sắt, loại đàn có 25 dây. Khi hai loại này cùng đàn tấu lên, âm sắc của chúng mười phần hòa điệu với nhau) Thời gian ấy giống như thần tiên quyến lữ.”

Long Nhuận nghe vậy, miệng không còn cười nữa, chỉ mím môi nhìn y. Nhưng Trường Canh lại không hề phát hiện, đôi mắt trống rỗng nhìn vào ánh nến chập chờn trên bàn bát tiên, thấp giọng nói.

“Chỉ tiếc, ta đã quên đến tột cùng là chia lìa như thế nào, lại trốn vào trong rừng trúc này như thế nào. Ngay cả bộ dáng người đó ra sao ta cũng quên chẳng còn gì cả, chỉ nhớ rõ ta với hắn đều là nam tử. Ngày gặp được nhau ấy, cũng có cơn mưa dầm liên miên như thế này, cũng là lúc hàn thực đến.” Dứt lời, liền cúi đầu đón nhận ánh mắt của người trong lòng, lại nói. “Ngày ấy người đến đây, đã khiến ta nhớ đến người kia.”

Không ngờ Long Nhuận nghe xong, lại giẫy dụa khỏi người y. Nhìn lại, trên mặt hắn mang theo nét tức giận. Hắn nói. “Các người là phạm nhân, dễ dàng động tình, dễ dàng lạm tình, tùy ý gặp gỡ một người lại nói người đó là chân tình cả đời. Nhưng hôm nay thì sao? Quên sạch sẽ về người kia? Như lời của ta vậy, người phạm nhân các người, không hiểu về tình yêu nhất, cũng không xứng có được tình yêu nhất.”

Trường Canh thấy lòng mình trống rỗng, đầu tiên là sửng sốt, thấy hắn nổi giận thì không khỏi sợ sệt, vội hỏi. “Long Nhuận người tức giận cái gì?”

Long Nhuận hừ lạnh một tiếng rồi nói. “Giận các người phạm phụ tặc tử, giận các người tuyệt tình, cũng giận chính bản thân ta. Giận ta có một đôi mắt, lại không nhìn thấy, yêu nhầm phạm nhân.”

Trường Canh vội vàng vươn tay giữ lấy cổ tay nam tử, truy hỏi. “Người từng yêu người phạm?”

Long Nhuận không hất y ra, nhưng giọng điệu vẫn không tốt. “Ta nương nhờ linh khí thiên địa mà sống sót, bình sinh chỉ ăn từng đạm bách ở sơn dã, chưa từng đến thế gian loạn cương loạn kỷ. Sao lường được trời sẽ mang phong vân bất trắc, trời đẩy ta vào trong hồng trần cuồn cuộn, chịu đủ thất tình lục dục đón đau. Hay cho người kia phụ lòng, có mối nối cũ còn chưa nói, biết ta không phải người phạm thế nhưng còn mượn đạo sĩ đến bắt ta, suýt nữa phế đi ngàn năm đạo hạnh của ta.”

Trường Canh không dám nhìn hấn, chỉ chập vạt hạ mi mắt, thốt một câu. “Thì ra người đã trải qua những chuyện như thế.”

Long Nhuận nhìn y vài lần, thân mình đột nhiên mềm nhũn, nằm lại vào lòng y. Trường Canh chưa kịp phản ứng, Long Nhuận đã vươn tay vỗ về mặt y, dịu dàng nói. “Từ nay về sau ta cũng không tin có tình cảm chân thành thật lòng nữa. Hấn đi đường dương quan của hấn (ý chỉ một tương lai tươi sáng), ta đi cầu độc mộc của ta. Chúng ta không còn thiếu nợ nhau, vậy thì xong rồi. Người xem nay người cho ta mượn mái nhà tranh để trốn mưa, vậy thì cũng để tiểu đệ đây báo đáp người thoả đáng mới phải.” Nói xong, một ngón tay lại trượt vào bàn tay của Trường Canh, kéo bàn tay người nợ ve vuốt trên người mình.

“Trường Canh huynh, người xem, vật này của ta lại bắt đầu có tinh thần rồi.” Long Nhuận dùng khước mắt quét qua người y một cái, chống người dậy, vươn đầu lưỡi liếm lên đôi môi người kia, dụ hoặc nói. “Chắc lại tưởng niệm đôi môi mềm của người.”

Trường Canh đột nhiên cười, há mồm dùng môi bắt lấy đầu lưỡi vẫn một mực đâm vào kia, thuận thế đè người nợ xuống giường. Long Nhuận bị y hôn đến rên hừ hừ ha ha, thân thể lắc lắc dưới thân y như tiểu xà, đủ để gợi lên dục hoả bất an trong lòng y.

Y hôn một đường xuống dưới, cho đến khi bàn tay đè chân người kia ra hai bên, cuối cùng quỳ gối giữa hai chân Long Nhuận, cúi đầu ngậm cây ngọc hành vào miệng, hút một hơi.

Long Nhuận thích thú, không nhẫn nhịn mà phát ra tiếng rên ái muội từ mũi. Hấn vươn tay ôm lấy lưng Trường Canh, lại lấy chân vuốt ve bờ lưng dày rộng kia.

Bọn họ đã dùng miệng hầu hạ nhau hơn ba ngày. Lúc này Trường Canh đã sớm ngựa quen đường cũ, biết được kỹ xảo. Chỉ cần để cây ngọc hành búng búng phần chấn kia xâm nhập miệng mình vài lần,

lại dùng đầu lưỡi trêu đùa phía trên vài cái, người dưới thân sẽ bắt đầu la hét không ngừng.

“Hào ca ca, để ta ở phía trên một lần, được không?” Long Nhuận lắc mông, lại dùng bắt chân cọ cọ lên lưng Trường Canh. Miệng Trường Canh đang hàm chứa ngọc hành trướng to, nghe vậy liền nhìn thoáng lên trên. Chỉ một cái liếc mắt này, cũng chạm qua nơi đau xót trên thắt lưng Long Nhuận, nhất thời tỉnh đến, tiết ngay trong miệng người kia.

Long Nhuận đã bắn một lần, thắt lưng đổ ập xuống chiếu mềm, đôi mắt hơi khép nhắm một tầng hơi nước, đôi môi hé mở, hai điểm màu đỏ trước ngực run run đứng thẳng. Nhìn vật trướng to ở hạ thân Trường Canh, trông nó như là chỉ hận không thể lập tức xâm nhập vào hậu huyết sâu thẳm kia, đẩy vào mấy cái, thao qua mấy lần. Chờ đến lúc hơi thở Long Nhuận ổn định, y mới ôm người nọ, nâng một chân lên, để phân thân của mình đi vào trong cúc huyền đang đóng mở kia. Động thân một cái thật mạnh, “phốc” một tiếng đã đi vào thật sâu.

Long Nhuận nằm ở dưới, để mặc Trường Canh đâm vào rút ra, thỉnh thoảng lại bị người ở trên ôm lấy cổ, hai đôi môi gắn kết. Đưa đẩy ra vào gần trăm lần, Trường Canh liền thấy suy nghĩ trở nên hỗn loạn, không qua bao lâu đã tiết tinh ở trong thân thể Long Nhuận. Hơi thở hai người dồn dập, song song ôm eo, chẳng đợi hơi thở bình phục mà đã ngủ thiếp đi.

Chương 5: Ngày thứ năm: Ngày lộng mẶc

Ngày Lộng MẶc

(Ngày đùa với mẶc)

Ngoài cửa sổ hoa nở chim ca, dường như mưa rào đã nhẹ hạt.

Lại nhìn vào trong nhà tranh kia, vẫn là tình trạng mưa rền gió dữ như trước...

Chỉ thấy Trường Canh ngồi trên ghế trúc trước bàn dài, mắt sáng vờ nhắm, môi bạc khẽ nhếch, thỉnh thoảng lại phát ra một hai câu rên rỉ. Y vốn dĩ mặc một chiếc áo choàng bông dài, lúc này đã sớm mở ra, tùy tiện thả xuống ngang hông, để lộ cảnh xuân từ trước ngực đến quần. Mà hai chân y lại mở rộng, ở giữa còn có một chuyện vô cùng kích thích.

Miệng Long Nhuận hàm chứa ngọc hành cứng rắn giữa chân y, thỉnh thoảng lại buông ra, vươn đầu lưỡi tinh tế mềm mại liếm lộng phía trên, lại đi đùa giỡn hai thịt cầu phía dưới, kích thích người ngồi trên ghế thở dốc không ngừng.

Trường Canh khó khăn lấy lại bình tĩnh, mới vươn tay mân mê khoé miệng hắn, cười nói. "Cái miệng nhỏ nhắn này của ngươi, cũng rất khiến người ta thích." Long Nhuận chỉ chặc vài cái, dùng tay hoạt động, miệng rãnh rồi mới đáp. "Thì thì tốt rồi, chỉ sợ ngươi không thích, chê ta."

"Ta làm sao mà chê được? Gặp được một vưu vật như ngươi, cho dù

người muốn lấy hết tinh dương của ta để tu luyện, ta cũng cam tâm.” Trường Canh cười với y, giọng nói khó nén nổi tình cảm cương chiều.

“Ta nói rồi, ta sẽ không hại người.” Long Nhuận tức giận liếc nhìn y một cái, rồi lại há mồm, nhét toàn bộ cây ngọc hành kia vào trong miệng.

Từ đó trở đi hai người không nói thêm gì nữa, chỉ còn âm thanh chằng chặc và tiếng rên rỉ quẩn trong phòng.

Long Nhuận hàm chứa vật kia, chỉ cảm thấy hạ thân mình vụng trộm giương mắt nhìn Trường Canh. Vốn nghĩ y đang nhắm mắt hưởng thụ, lại không ngờ y đang hạ mắt nhìn mình, nhất thời sợ tới mức trái tim Long Nhuận suýt nhảy khỏi ***g ngực. Khuôn mặt hần nóng lên, lập tức rũ mắt xuống, tiếp tục phun ra nuốt vào.

Khi hần đang cuống quýt hầu hạ, không ngờ người nọ lại đột nhiên đưa tay áp vào hai má nóng rực của hần. Ngón tay lạnh lẽo vuốt ve mặt mày hần, lưu luyến không đi, hại hần trốn không được, không né cũng không xong, nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

“Long Nhuận.” Người nọ nhẹ nhàng gọi hần một tiếng, hần cố ý tránh đi, lại khó kìm lòng nổi mà ngẩng đầu nhìn lại...

Trường Canh nắm hai má hần, nhẹ nhàng rút phân thân ra khỏi nơi ấm áp kia, sau đó lại niết cái cảm mượt mà rồi để hần đứng dậy. Chưa đợi hần đứng vững được, đôi môi nóng bỏng đã vội vã áp lên.

Long Nhuận bị nụ hôn dịu dàng như nước ấm này ập đến không hoàn thủ đánh lại được, chỉ để mặc người kia chậm rãi đặt mình lên bàn. Bàn tay như rắn mò vào trong áo lụa mỏng, nhất thời nhẹ niết hai điểm phiêu sắc trước ngực, lại nhất thời lướt tới vòng eo mà xoa nhẹ nhẹ bóp, cuối cùng mới tìm tới phía sau, đâm vào bên trong cúc huyết.

Hắn nhẹ nhàng ngẩng mặt, vòng hai chân qua lưng áo Trường Canh, nhắm mắt cảm thụ.

Trường Canh cúi người hôn cổ hắn, những nụ hôn dày đặc lại dừng trước ngực, cánh lưỡi mềm mại hoặc liếm lộng xương quai xanh tinh xảo, hoặc đi đùa giỡn hầu kết, trêu chọc đến mức phân thân Long Nhuận không nhịn được mà run run, không chống đỡ nổi. Cố tình vào lúc này, Trường Canh không chạm vào vào hắn nữa, mà dùng khuỷu tay chống bên người hắn, nằm xuống bên cạnh.

Hai mái tóc đen giao nhau trên bàn dài, quấn quít một chỗ. Long Nhuận mới thấy khác thường, hơi hơi mở mắt nhìn, lại nhìn thấy bàn tay người nọ vừa nãy còn trêu đùa trên người hắn đã lấy bút lông trên giá cầm bút, lại nhúng đầu bút vào khiên mực, nhẹ đưa bút men theo mép khiên, rồi đưa đầu bút lông đến chạm vào bờ ngực trần của hắn.

Bị đầu bút lông lạnh lẽo chạm vào khiến cả người Long Nhuận run rẩy, lúc này cũng không biết Trường Canh tính toán gì, cũng không lên tiếng ngăn cản.

Trường Canh ổn định cán bút, chỉ cảm thấy bờ ngực quang loã này như giấy trắng, lại tinh tế hơn giấy Tuyên Thành kia một ngàn lần. Gương mặt người nọ mang theo nghi hoặc, lại cố tình để lộ gương mặt nhiễm *** đỏ hồng, hoà lẫn nước mắt, khiến Trường Canh suýt nữa mất kiểm soát...

Y ổn định tinh thần lại, rồi mới bắt đầu múa bút.

Hơi thở Long Nhuận gấp gáp, đầu bút lông kia xẹt qua khối thịt dựng thẳng trên ngực trái đã gần đoạt mệnh hắn đi. Người phía trên không để ý hắn đang run rẩy, vẫn viết viết vẽ vẽ trên người hắn.

Đầu bút lông lướt quá rốn, Long Nhuận cũng theo đó mà cứng ngắc, đến khi nó lại chạy về điểm trên ngực phải, Long Nhuận rốt cục nhịn không được, thở gấp xuất tinh trước. Ngòi bút trùng hợp dừng lại

trên một ít dịch trắng, Trường Canh đặt bút xuống, lại nhìn Long Nhuận. Nào biết người nọ đã run run, nước mắt rơi đầy mặt.

“Sao lại khóc rồi?” Trường Canh nâng đầu hẳn lên, cúi đầu hôn sâu. Đồng thời một tia sáng hiện bên ngoài cửa sổ, tiếng sấm ầm vang. Long Nhuận không nói gì mà nhắm chặt mắt, vòng tay qua cổ y mà cuồng hôn.

Trường Canh không nhin nữa, vươn một tay ra giúp đỡ ngọc hành đã sưng to bên dưới, nhắm về phía mặt huyết đang đóng mở giữa hai chân Long Nhuận. “Phốc” một tiếng đã đi vào. Long Nhuận mấp máy môi, uyển chuyển kêu một tiếng.

Sự tương giao bên dưới bắt đầu trở nên mãnh liệt. Trường Canh giữ chặt eo của hắn, ôm hắn ra khỏi bàn, sống chết đâm vào bên trong. Long Nhuận cả kinh khiến hậu huyết co rút lại, dùng một tay ôm lấy cổ y, một tay đỡ lấy mép bàn, ổn định thân mình để người nọ đưa đẩy...

Trường Canh vừa đưa đẩy trong người Long Nhuận, vừa nhân cơ hội đưa tay tới trước ngực hắn, lấy ngón cái chạm vào hai điểm đỏ đỏ khéo léo, xoa bóp theo vòng tròn.

“Trường Canh huynh, người thả ta ra đi!” Long Nhuận nỉ non cầu xin, đôi chân trắng nhỏ thon dài suýt không ôm được cơ thể y, cũng đang mở rộng ra để Trường Canh dùng sức hơn. Vật chôn ở trong huyệt của hắn cứ dựa vào đó mà hung hăng đâm lên phía trên, khiến hắn oà khóc dữ dội.

Trường Canh để hắn nằm lại trên bàn, hơi thở hỗn loạn, gấp gáp hỏi. “Người và ta đều làm chuyện vợ chồng rồi, sao người còn gọi ta Trường Canh huynh? Quá khách khí.”

Long Nhuận nghiêng mặt, hung hăng cắn môi dưới, không nói gì.

Trường Canh vén mái tóc dài dính bên mặt hắn, lại bắt lấy bờ mông

cánh hoa, hung hăng đâm vào vài lần, nhiều lần đâm trúng nơi nhạy cảm, khiến Long Nhuận chỉ từ từ nhắm hai mắt yên lặng rơi lệ.

“Kêu không đúng, vậy hôm nay chúng ta cứ làm những chuyện này.” Nói xong lại đâm vào vài lần.

Long Nhuận lúc đầu vẫn không muốn mở miệng, không ngờ bị hấn làm vài lần, vật ở giữa chân lại từ từ ngẩng đầu, tâm ngứa khó nhịn, đành phải bật thốt lên kêu lên. “Tướng công tốt, đáng thương ta, tha cho ta đi.”

Trường Canh nhếch môi cười, vỗ về hai má ẩm ướt của hắn nói. “Tiểu nương tử thật là nhu thuận, tướng công ta sẽ khiến người thoải mái.” Lập tức mạnh mẽ rút ra mạnh mẽ đẩy vào. Hai người mây mưa mãnh liệt, tiếng găm gừ *** đặng vang lên trong nhà tranh không ngừng.

Đến khi Trường Canh bắn vào trong hậu huyết, hai người đều đã sức cùng lực kiệt, cố tình nơi mập hợp lại không muốn tách ra. Trường Canh giữ nguyên tư thế ôm chặt Long Nhuận. Trong hoảng hốt, chỉ cảm thấy người trong lòng vươn tay vỗ về chơi đùa mái tóc dài sau lưng y, lại dùng lưỡi tách môi y ra, đôi môi kia lập tức phủ lên.

Một dòng mát mẻ rót vào trong miệng, xông thẳng đến đan điền...

Trường Canh mê luyến hương thơm ngọt ngào này, dù cho thần chí không rõ, cũng gặt gao ôm người nọ, dùng môi ngăn chặt miệng mềm kia, không nguyện tách ra.

Long Nhuận bị người nọ ngậm lấy môi, thần trí trở nên mơ hồ, đến cuối cùng chỉ nghe tiếng mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ, hiểu được bên ngoài lại bắt đầu mưa. Cõi lòng hắn thoải mái, thời khắc khoé miệng nhếch lên, lại không thấy được hai hàng thanh lệ tràn ra từ khoé mắt.

Chương 6: Ngày thứ sáu: Đêm tình điên

Nến đỏ ngày xưa được đặt trên bàn bát tiên nay đã bị di dời đến đầu giường, ánh nến chập chờn. Chẳng có ai nằm trên giường cả, lại nghe được vài âm thanh ken két.

Thì ra Long Nhuận bị Trường Canh đè ở trên bàn bát tiên. Hai người không mặc quần áo, lại quấn chặt lấy nhau kín mít không có khe hở. Người ở phía trên bắt lấy vòng eo người phía dưới, liều mạng đưa đẩy vào bên trong như giã gạo.

Long Nhuận bị làm đến khàn cả giọng, sắc mặt ửng hồng, là cảnh xuân dưới ánh nến, mê người vô cùng. Trường Canh chợt ngừng động tác lại, rồi không biết lấy một chiếc chén bạch ngọc từ đâu ra, thừa dịp người dưới thân chưa chuẩn bị, lại đặt toàn bộ ngọc hành của Long Nhuận vào trong chén. Chén bạch ngọc có tính lạnh, điều này Long Nhuận cả kinh mà tiết ra, toàn bộ dương tinh đều bắn vào trong chén ngọc, một giọt cũng không thoát.

Trường Canh đặt chén bạch ngọc lên bàn, trùng hợp Long Nhuận xoay mặt bên cạnh thấy cái chén kia, biết được bên trong là thứ gì đó của mình, lập tức thấy thẹn mà xoay mặt đi chỗ khác. Trường Canh thấy thế, khẽ cười một tiếng, bưng ấm trà ở trên ghế đầu cạnh bàn lên, rót nước trà vào trong chén bạch ngọc, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch...

Long Nhuận ở bên dưới, biết y đang làm gì, xấu hổ không chịu nổi, nghiêm mặt trách móc. "Người là đồ không biết xấu hổ!".

Trường Canh buông cái chén, lại đẩy thắt lưng về phía trước vài lần,

mới thở gấp nói. “Ta bình sinh chưa bao giờ thử qua thứ trong chén này, làm sao biết được dương tinh của ngươi lại giống như quỳnh tương ngọc dịch, khiến ta uống rất đã nghiền.”

Long Nhuận ngượng ngùng đến cực điểm, không biết nói gì hơn nữa. Trường Canh vui vẻ nhìn biểu tình này của hắn, trong lòng ngứa ngáy rất nhiều, để cho đại điều của hắn dính vào cốc huyết, khi không còn kiểm chế được liền phát tiết ra ngoài.

Y xui lơ người, đề lên lưng Long Nhuận, ai ngờ người dưới thân lại khẩn cấp, ôm lấy cổ y, nhìn thấy tư thế mời gọi này, trong lòng không muốn người nọ thực hiện được, bèn giả bộ hí mắt, lừa người nọ dăng đôi môi lên. Không ngờ lúc bốn phiến môi chạm nhau, y đã day cấn đôi môi Long Nhuận.

Ánh nước lấp lánh trong mắt Long Nhuận, vẻ mặt hồ nghi..

Trường Canh thấy hắn không có động tác gì, mới chậm rãi buông bờ môi kia ra, lại rút ngọc hành chôn trong hậu huyết hắn ra ngoài. Y vươn tay xoay người kia lại, để Long Nhuận đối diện với y.

“Hôm qua người biết ta nhớ ra ngươi rồi, vì sao còn giả bộ không thấy?”

Gương mặt Long Nhuận hoảng hốt, quay mặt qua chỗ khác, né tránh ánh mắt nóng rực kia.

Chân mày Trường Canh cau lại, chất vấn. “Ngươi giận ta đã quên ngươi, cho nên giả bộ đã quên ta rồi, tính dùng gậy ông đập lưng ông hả!” (Gốc là: “kỳ nhân chi đạo, hoàn trị kỳ nhân chi thân” nghĩa là dùng phương pháp của người để trị lại người đó)

Long Nhuận chỉ cắn môi dưới, nghẹn ngào không đáp..

Trường Canh thấy hắn không để ý đến mình, lại nghiêng người qua đối diện với hắn. “Nhưng mà, sao ngươi lại tìm được ta?”

Long Nhuận tức giận, quay sang trừng y.

Trường Canh vỗ về tóc mai của hấn, cười nói. “Không phải là ngốc sao? Không ngu ngốc thì sao có thể bỏ phàm trần để kết thân với người âm cơ chứ.”

Long Nhuận nghe vậy, vẫn trừng hấn. Trường Canh chạm nhẹ vào chóp mũi hấn, lại nói. “Thật khờ.”

Long Nhuận then quá thành giận, vươn tay đẩy y ra, cả giận nói. “Người làm khó dễ được ta sao?” Người bị công kích cười cợt nhả, vươn tay ôm lấy eo người kia rồi kéo vào lòng mình, dịu dàng nói. “Không sao mà, chỉ có phần tiếc hận mà thôi.”

Người trong lòng bớt giận, vội hỏi. “Hận cái gì?”

“Tiếc hận tạo hoá trêu người.” Đáp lại đã ghen ngào..

“Hận người và ta hiểu nhau, yêu nhau, lại không thể bên nhau, cũng hận chính mình đã quên đi người.”

Nói xong, nhưng Long Nhuận lại chợt cười nhạo.

Trường Canh khó hiểu hỏi. “Người cười chuyện gì?”.

Người trong lòng lạnh lẽo, cười nói. “Cười người là người si ngốc, không ngờ cũng nhận sai người mà mình có tình cảm chân thành.”

Trường Canh khó hiểu, cúi đầu nhìn hấn..

Long Nhuận ngẩng đầu, đón nhận hai mắt người kia, buồn bã nói. “Ta không phải là người người yêu thương, cũng như lời ta đã nói, Ta chỉ là một vũ yêu (yêu tinh mưa) sinh ra giữa lòng trời đất. Người thấy cơn mưa nhỏ nhẹ tí tách ngoài kia không, cũng là trò quý của ta, trong phạm vi mười lăm dặm, cũng chỉ có nơi này của người là

có thể trú mưa. Quan hệ với người, chẳng qua là nhìn trúng linh khí vừa âm vừa dương trên người người, muốn hút chút bồi bổ cho nguyên thần của ta mà thôi.”

Trường Canh nghe vậy bất chợt run rẩy, trên mặt y là nét chần chờ khó tin. Cuối cùng y nói. “Người nói thật sao?”

Long Nhuận không cần nghĩ ngợi mà đáp: “Là thật”

Trường Canh chậm rãi ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn về phía ngoài cửa sổ, trong miệng lẩm bẩm, nhưng chẳng buông người trong lòng mình ra.

Chương 7: Ngày thứ bảy: Ngày Tiêu vẫn

“Lệnh lang bản mạng là kim, kim có thể sinh thủy, cũng khó trách vũ nam (vũ: mưa, nam: nam nhân) kia lại bò lên người y.”

“Đạo trưởng, vậy, vậy phải làm thế nào cho phải?”

“Phải biết vũ nam này vì tu luyện đặc đạo, nhất định là muốn hút hết dương tinh của lệnh lang mới bằng lòng bỏ qua. Theo ta thấy, nhất định phải nhanh chóng đuổi yêu vật này ra khỏi quý trạch mới là thượng sách.”

“Xin nghe theo lời đạo trưởng chủ trì.”

“Người thế nhưng lại phối hợp với tên thối đạo sĩ này đến hại ta?” Miệng nam tử phun máu tươi, giọng điệu âm độc, nhưng trên mặt lại là thống khổ đau đớn tận tâm can.

Nam nhân nghe vậy cuống quýt xua tay nói. “Ta thật sự rất yêu người, người lại không muốn hại ta, ngay cả khi biết người là yêu, ta cũng sẽ không tìm người đến hại người mà!” Nam nhân nói xong liền tiến lên muốn bắt lấy tay nam tử kia, nhưng không ngờ đối phương đẩy tay hắt ra, ánh mắt oán hận liếc y một cái, phẩy tay áo bỏ đi.

“Long Nhuận! Long Nhuận!” Nam tử lập tức đuổi theo, nhưng phàm nhân dù có chạy nhanh đến mức nào, cũng không thể bằng một cú nhảy của yêu tinh có pháp lực, tất nhiên đành phải trơ mắt nhìn tình lang chạy đi.

Đạo sĩ mặc áo bào cầm kiếm gỗ chạy đuổi theo, nhìn phương hướng vũ nam chạy đi, hỗn hển thở dài. Hừ! Hôm nay vậy mà không thể thu được yêu vật này, thật là đáng tiếc!”

Nam nhân nghe vậy nổi trận lôi đình, trách mắng. “Thối đạo sĩ đáng chết, ngươi lại phá hủchuyện tốt của ta!” Dứt lời liền không quay đầu lại mà chạy theo phương hướng vũ nam kia.

...

Long Nhuận đột nhiên mở mắt, phát hiện mình vẫn đang ở trong ngôi nhà tranh của Trường Canh. Trong lòng vụng trộm tính toán, biết thời gian đã đến bèn nhẹ nhàng đứng dậy. Nhưng trong lòng lại không nở, vừa mới đứng lên, lại ngồi xuống bên mép giường, nhẹ ngấm dung nhan khi ngủ của người kia.

Một cái nhăn mặt, một nụ cười của người này, tất cả mi mắt mũi miệng đều không khác gì với lúc còn sống.

Long Nhuận nhin không được vươn tay chạm vào khuôn mặt người kia, cảm xúc lạnh lẽo, không khỏi khiến lòng hẫng đau xót mà lẩm bẩm. “Người mới là người ngu xuẩn nhất trên thế gian này.” Giọng nói chất chứa biết bao nhiêu yêu hận.

Nghĩ đến ngày đó, người này vì tìm kiếm mình ở vùng hoang vu đã ngoại nên kiệt sức mà chết, trong lòng lại đau đớn khó chịu như bị ngàn châm đâm vào.

Nếu không phải mình đã hiểu lầm y, lại vì lão đạo sĩ kia gây thương tích mà phải bế quan chữa thương, Trường Canh bây giờ sẽ không phải là một linh hồn cô độc.

Như vậy, ngay cả chuyện Trường Canh quên hết tất cả mọi điều về hắn, cũng hợp tình hợp lý.

Hắn không ngừng vuốt ve ngũ quan người nọ, yêu thích không

buông tay, không ngờ lại khiến người nọ tỉnh giấc.

Trường Canh còn buồn ngủ, giọng nói khàn khàn. “Sao không ngủ thêm chút nữa?”

Long Nhuận nhếch miệng cười nói. “Hết mưa rồi, ta phải đi.” Lại không biết nụ cười của mình lúc này còn khó coi hơn là khóc.

Trường Canh cả kinh, nhất thời chẳng còn buồn ngủ, bắt lấy cổ tay Long Nhuận, giọng điệu cả giận. “Không phải người nói cơn mưa kia là pháp thuật của người sao? Nếu người muốn tu thành tiên, trực tiếp hút lấy quý khí của ta cũng được, sao lại muốn rời đi? Chẳng lẽ người ghét bỏ ta?”

Long Nhuận cười nói. “Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, Trường Canh huynh vì sao phải dây dưa? Không bằng sớm luân hồi, đầu thai vào nhà người tốt?”

Sắc mặt Trường Canh không tốt, nói. “Người thật sự muốn ta đầu thai luân hồi?”

“Luân hồi tái sinh, còn tốt hơn trăm ngàn lần so với việc làm một oan hồn trong treo lạnh lẽo.”

Trường Canh nghe vậy, dần dần thả tay, Long Nhuận được phóng thích liền đứng dậy, bước được vài bước lại nói. “Tiểu đệ có một yêu cầu quá đáng.”

Trường Canh cúi đầu nói. “Cứ nói đi, đừng ngại.”

“Ngày ấy người chấp bút viết bản Vũ Lâm Linh trên người ta, tại hạ vô cùng thích nó. Trường Canh huynh có thể cho ta một bản hoàn chỉnh để ta lưu làm kỷ niệm không?”

Người trên giường đáp. “Được.” Rồi xuống giường, y bước nhanh đến trước bàn.

Long Nhuận cũng đi theo, đứng ở bên cạnh đồ nước mài mực cho y.

Trường Canh chấp bút, chấm mực, xé một tờ giấy tuyên, nâng bút viết thơ.

Nửa khúc Vũ Lâm Linh dài năm mươi một chữ, Long Nhuận nghĩ đã đến từ cuối cùng, đang muốn vươn tay đi lấy, lại bị tay Trường Canh đẩy ra.

Long Nhuận không nói, mím môi nhìn y viết xong hai tờ, tổng cộng một trăm lẻ ba chữ.

Trường Canh vuốt cằm, đưa bản thư pháp quý giá vừa hoạ cho Long Nhuận

Long Nhuận vươn tay tiếp nhận, nhìn nét mực trên giấy tuyên mỏng. Đôi môi đỏ nhẹ niêm lên, lại nhanh chóng gấp giấy tuyên lại trước khi nước mắt chảy ra, cất vào bên người rồi mới chấp tay nói với Trường Canh. “Tạ ơn Trường Canh huynh, sau này còn gặp lại.”

Trường Canh trầm mặc không nói, nhìn chăm chăm mặt đất, cho đến khi Long Nhuận rời đi mới chậm rãi ngẩng đầu. Vừa nhắc đầu lên liền thấy chiếc ô giấy của Long Nhuận, lúc này mới nháy lên, cầm ô đuổi theo.

Nhưng trong rừng trúc mờ昧, chỉ nghe tiếng gió thổi qua lá trúc, lại làm sao có thể thấy được thân ảnh của Long Nhuận đây?

“Long Nhuận, Long Nhuận...” Trường Canh bước đi trên đường nhỏ lầy lội, miệng không ngừng gọi tên người kia.

Y đi mãi đi mãi trên con đường nhỏ u lam, thẳng đến cuối cùng, hóa thành một làn sương trắng, biến mất ở cuối con đường. Chỉ còn lại chiếc ô giấy rách nát lẻ loi trên con đường.

...

Long Nhuận dừng cước bộ, nghỉ chân quay đầu, phía sau làm sao còn có con đường nhỏ kia được? Chỉ có rừng trúc kín mít, và âm thanh sần sật khi gió thổi qua. Hắn xoay người, đi về phía trước, cho đến khi thấy tấm bia mộ kia mới dừng chân lại, chậm rãi ngồi xuống dựa bên tấm bia, nhìn thân thể mình từ từ phai nhạt, chậm chạp thiếp đi.

Chương 8: Ngày thứ tám: Đêm luân hồi

Trường Canh mở mắt, phát hiện mình đang quỳ gối trước một cái bàn, trước mặt là một chén thuốc máu trắng bốc khói.

Địa phủ vốn dĩ không có gió, nhưng khí âm lưu động bốn phía, nhẹ nhàng lay động những sợi tóc đen trên trán y.

“Nhân tử, Ngũ Hành diệt. Người thoát ly thân thể, trở thành âm thân lưu luyến thế gian, sinh tiền (lúc trước khi còn sống, nói về người đã chết) phân chia bảy lần tuần hoàn, mỗi lần tuần hoàn kéo dài bảy ngày.” Một tiếng nói của bà già nua vang lên từ nơi u ám trong đình.

“Bảy bảy bốn chín ngày này người phải trải qua bảy lần tuần hoàn khác nhau, nhưng chấp niệm của người quá sâu, cố tình gặp lại cùng một người trong những lần tuần hoàn. Vốn dĩ người là trung âm thân (thể trạng sau khi chết và trước khi hồi sinh), có thể biết trước tương lai, hiểu rõ lòng người, nhưng người lại không có kỷ cương, chẳng những làm mất đi năng lực, còn mất đi trí nhớ kiếp trước. Như vậy, người có hối hận hay không?”

Người đang quỳ trước người mặc áo trắng cúi đầu đáp. “Ta không hối hận.”

“Rất tốt. Vậy thì uống Canh Mạnh Bà, đầu nhập luân hồi đi.”

Trường Canh nhìn chén thuốc trắng bốc hơi trước mặt, lại quay đầu nhìn xung quanh. Chỉ thấy bên kia đầu cầu, Mạn Đà La thẫm đỏ, chìm trong sương mù, loáng thoáng có thể nhìn thấy một thân ảnh

tinh tế quen thuộc.

Bà lão lại sâu kín nói. “Nguyện trần của người chưa dứt.”

Trường Canh nhìn thân ảnh kia, lại si ngốc không muốn quay đầu.
Chỉ nghe y nói. “Nguyện trần của tại hạ rất khó khăn.”

Bà lão lại nói. “Nhân nghiệp của người quá nặng, quá mạnh mẽ, rất khó để luân hồi. Chỉ tiếc thời kỳ trung âm thân của người đã qua, không có cách nào trở lại thế gian, người chỉ có thể trở thành một cô hồn giữa thiên địa, sẽ không thể nào đi vào lục đạo luân hồi (1).”

Trường Canh quay đầu. Đột nhiên, nhếch khóe môi lên cười, rồi đánh đổ chén thuốc trước mặt.

Chú thích:

(1) Lục đạo luân hồi: Theo quan điểm Phật giáo, tùy vào nghiệp của chúng sinh mà sau khi chết, chúng sinh đó có thể tồn tại dưới dạng thân trung ấm một thời gian, rồi tái sinh (còn gọi là đầu thai) vào một trong 6 cõi với cuộc đời mới.

6 cõi bao gồm:

Cõi trời (tiếng Phạn: deva)

Cõi thần (tiếng Phạn: asura)

Cõi người (tiếng Phạn: manussa)

Cõi súc sinh (tiếng Phạn: tiracchānayani)

Cõi ngạ quỷ (quỷ đói) (tiếng Phạn: petta)

Cõi địa ngục (tiếng Phạn: niraya)

Sau khi tái sinh, đa số các chúng sinh sẽ không còn nhớ bất cứ điều gì về kiếp trước đó. Việc chúng sinh sẽ tái sinh vào cõi nào sau khi chết có thể dự đoán được nếu quan sát cận tử nghiệp của chúng sinh đó.

Nguồn: Wiki

Chương 9: Ngày thứ chín: Ngày tái ngộ

Cảm giác nặng nề trên mặt. Long Nhuận dựa vào bia mộ ngủ say từ từ thanh tỉnh. Sau khi mở mắt, mây xám tràn ngập bầu trời, gió qua mang theo làn mưa phùn tấp vào khuôn mặt.

Hắn nghiêng đầu nhìn bản thân mình đang dựa vào tấm bia. Chỉ là một khối mộ bia bình thường, nhưng phía trên có khắc vài chữ Tống, lại dùng chu sa nhuộm thành màu đỏ.

(Chu sa hay thần sa, đan sa, xích đan, cống sa, là các tên gọi dành cho loại khoáng vật cinnabarit của thủy ngân sẵn có trong tự nhiên, có màu đỏ)

Hắn vươn tay, đầu ngón tay vuốt ve cái tên trên đó. Không ngờ một cơn gió nổi lên, thế nhưng lại hé mở vạt áo hắn tùy ý buộc lại, giấy tuyên mỏng bị thổi bay ra...

Xoay người nhặt lên, khẽ đọc những dòng chữ uyển chuyển bên trên. Đọc xong, giấy tuyên bạc lại bị những giọt chất lỏng rơi xuống làm nhoè mờ vết mực.

Long Nhuận ngẩng đầu, những giọt mưa to lớn đánh vào mặt, khiến cho hắn lập tức thanh tỉnh hơn nhiều.

Hắn lại quay đầu, phát hiện một con đường nhỏ đã xuất hiện ở phía rừng trúc rậm rạp kia phía sau không biết tự bao giờ, quanh quanh co co, không biết sẽ đi đến đâu.

Giấy tuyên mỏng vừa được hắn trân quý niết trên tay đã lặng yên

rơi xuống đất, lại bị bước chân vội vàng của hắn đẩy vào vũng bùn một lần nữa.

Một thân ảnh ướt sũng trong mưa, không oán không hận mà chạy sâu vào trong rừng trúc.

Đi được một lúc, lại nhìn thấy chiếc ô giấy rách nát đang nằm trên một đồng lá úa khô.

Hắn nhận ra chiếc ô giấy này.

Lần đầu tiên gặp Trường Canh, tay người nọ cầm chiếc ô này, mỉm cười bảo hắn vào đình trốn mưa.

Hắn xoay người, vươn tay nhặt chiếc ô giấy đã nát bươm kia, chậm rãi mở ra, đặt cán ô lên vai, lại đi về phía trước.

Đi khoảng trăm bước, đã thấy được gian nhà tranh kia. Long Nhuận không khỏi gia tăng tốc độ, đi vào nhà tranh.

“Vị này, là Long Nhuận công tử?” Người nọ mặc một thân áo trắng, đặt tay sau lưng mà đứng, nhìn qua như thể đã chờ ở đây từ lâu.

“Trình giao long, chi nhuận trạch, đây là hảo vũ tri thời tiết (mưa lành biết tiết trời) nhỉ? Tên rất hay.”

(giao long: một loại rồng trong truyền thuyết, không có sừng, nhuận trạch: mưa tưới ướt khắp nơi)

Long Nhuận nắm chặt cán dù, vẫn đứng ở trong mưa. Lòng hắn nghi hoặc, không dám bước về phía trước, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm người nọ.

Trường Canh thấy cả người hắn ướt đẫm, mái tóc đen dính sát gương mặt. Cho dù biết hắn không sợ, vẫn cảm thấy đáng thương đau lòng, bèn bước vào trong màn mưa rồi kéo hắn lại đứng dưới

mái nhà tranh. Thấy vẻ mặt hẩn vẫn mang bộ dáng ngây ngốc không thể tin, trong lòng buồn cười lại bức bối. Bất đắc dĩ, đành phải nhẹ giọng xướng lên.

“Mưa bụi mờ lung, đào liễu ngả nghiêng, gỗ già khô mục

Vạn mộ phần cô độc lạnh lẽo

Ai cùng đối ẩm, một bầu rượu nhạt

Lá xanh say nghiêng trên mộ, nước mắt ướt đầm tay áo

Phần hận khó phai, kiếp này như thế, sầu ngăn tình dài khó khăn tự cứu.”

Ngừng xướng, đôi môi của nam tử thanh tú khẽ run run, mở to mắt. Trường Canh nghĩ rằng hẩn muốn khóc, mới vươn tay ôm lấy thắt lưng người kia, lại chợt nghe hẩn cũng nhẹ nhàng xướng lên.

“Nhìn trời chậm rãi dẹt mưa

Cài cửa gỗ, nói bậy là mây xanh

Đêm nay cùng kéo nhụy đèn

Kể cổ cười, đùa chuyện cũ đã qua...” (1)

Đến cuối cùng, âm thanh đã nghẹn ngào, không thể xướng tiếp được nữa.

Trường Canh thở dài một tiếng, mày kiếm nhíu lại, dứt khoát chui vào dưới ô, đoạt lấy chiếc ô từ trong tay hẩn rồi ôm người vào lòng. Rồi y dán vào bên tai hẩn, nhẹ nhàng nói. “Suốt đời hận oán, không tiếp tục tiền duyên thì làm sao xua đi gió lạnh? Đừng hận nữa, nghe lời quân tử, nhắm mắt thưởng vị mưa.” Nói xong, lại dùng chóp mũi cọ cọ hai má Long Nhuận, nhẹ nhàng ngửi, ngay cả y cũng không

nghe ra được vị gì.

“Người còn nhớ rõ?” Long Nhuận chôn đầu vào ngực y hỏi.

Trường Canh thay hăn vuốt mái tóc ướt đầm qua, vừa cười nói. “Sao không nhớ rõ được? Khúc ca này là ta dạy cho người, làm sao có thể quên đây? Ta còn nhớ rõ có một ngốc yêu, khi hồn phách của ta sống lại mà quên mất hăn, vẫn không rời không chê, nhiều lần đều đến tìm ta.”

Long Nhuận giấy dựa, trừng mắt hỏi. “Không phải người...”.

Trường Canh không chịu buông tay, rồi nói. “Vì sao bảy bảy bốn chín ngày đã qua, mà ta còn ở lại trần gian?”

Y hơi tạm dừng, lại nói. “Mạnh bà chê ta nhân nghiệp quá nặng, không chịu cho ta đầu nhập luân hồi.”

“Sao người còn cười được?” Long Nhuận trừng mắt, trong giọng nói lộ vẻ thâm oán. Thấy người nọ vẫn cứ cợt nhả, trong lòng lại tức giận hơn, đẩy y ra rồi cả giận nói. “Trải qua bảy lần sinh bảy lần chết, khó khăn lắm mới được đầu thai làm người, người vì sao lại muốn lãng phí cơ hội ngàn năm có một này?”

“Ta chẳng mong muốn sau bảy lần sinh bảy lần chết, còn phải làm người một lần nữa. Lại một lần nữa mang nặng tình cảm, rồi học cách yêu thương một lần nữa.”

“Một đời này của ta, đã dùng hết sinh mệnh để gặp người, hiểu người, yêu người, làm sao chưa bên nhau được đã mong muốn tái nhập luân hồi?” Chỉ một câu này đã liền khiến Long Nhuận không còn lời nào để nói.

“Lại nói người lúc trước sao lại tàn nhẫn vậy, không chịu nhận là quen ta.”

Long Nhuận quay mặt đi, lầu bầu. “Cũng không thể khiến người nhớ lại được, ta cần gì phải khổ sở làm người nhớ đến ta? Không bằng ngay từ đầu cứ mặc cho người quên, nếu ta và người gặp nhau, trong lòng cũng dễ chịu hơn một chút.”

“Người thì dễ chịu rồi, lại không biết khi ta nhớ lại được tất cả, trong lòng khó chịu rất nhiều.”

Lại nghe Long Nhuận phản đối. “Lần đầu người thành trung âm thân luân hồi, chẳng phải đã khiến lòng ta đau như dao cắt sao?”

Trường Canh ném chiếc ô giấy trên tay đi, ôm hẳn vào lòng, trầm giọng nói. “Người xem, ta đã không thể tái nhập luân hồi, người để cho ta đi cùng người, để ta tu luyện lại ba hồn bảy vía của người bị thương tổn vì để lưu lại ta trước đây nha? Ta thề với trời, sẽ không phụ người, quên người, nếu như tái phạm thì ta sẽ bị...”

Một câu chưa dứt, lại biến mất trong nụ hôn của người trong lòng. Giây lát sau, Long Nhuận buông môi y ra, cười nói. “Ta lạnh. Trường Canh huynh, người muốn ta bị phong hàn sao?”

“Tất nhiên là không muốn.” Trường Canh hơi hơi nhú mi, lại nói. “Nhưng mà ta còn nhớ rõ, trước khi ta rời nhà đi tìm người đã thú người làm chính thất rồi, sao người còn gọi danh hào của ta?”

Không ngờ Long Nhuận lại tránh khỏi lòng y, nhanh chóng đi vào nhà.

Trong lòng trường Canh hoảng loạn, hô to. “Chờ ta!” Chạy vài bước, lại quay lại nhặt chiếc ô giấy cũ nát trên mặt đất lên, rồi nhanh chóng đuổi theo.

Nhưng nhìn lui nhìn tới khắp nơi, làm sao còn thấy được con đường nhỏ quanh co? Bây giờ giữa đất trời, chỉ còn lại rừng trúc đung dặc, và tiếng tiếng mưa rơi tí tách.

Chú thích:

(1) Gốc là:

Vọng thiên vũ lạc từ từ tú. Khẩu sài phi, khước đạo thanh vân mậu.
Kim tiêu cộng tiến đẳng nhị, giao cảnh tiểu, hí thuyết trần, trần cứu.

=> Nhìn trời mưa rơi từ từ tú. Trừ cửa phen, lại nói thanh vân mậu.
Kim tiêu cộng kéo đèn nhị, đóng cảnh cười, hí nói trần, trần cứu.

Toàn Văn Hoàn

Nội dung từ **Chương 1: Ngày thứ nhất: Ngày phòng vũ** đến
Chương 9: Ngày thứ chín: Ngày tái ngộ

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh